

כי נתנים
נתנים המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת כל דהם בקור
כל מבני ישראל לקחתי אתם לי: כי ליל כל בכור בבני ישראל
באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי
אתם לי: ואקח את-הילדים תחת כל-בכור בבני ישראל:
ואתנה את-הילדים נתנים ולהרן ולבני מתוך בני ישראל
ליעבד את-עבודת בני-ישראל באהל מועד ולכפר על-בני
ישראל ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני-ישראל אל-
הקדש:
ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא-

יבלו לעשת-הפסח בינם ההוא ויקרבו לפני משה ולפני
אהרן ביום ההוא: ויאמרו האנשים ההמה אליו אבתנו
טמאים לנפש אדם למה נגרע לביתך הקדוש את-קרבתך יהיה
במעוץ פתוך בני ישראל: ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה
מודי-ענה יהיה לכם:

וכי תבאו מלחמה בארצכם על-הצר הציר אתכם
והרעתם בחצרות ונזפתם לפני יהוה אלהיכם ונשעתם
מאויביכם: וביום שמתקם ובמועדיכם ובראשי חדשכם
ותקעתם בחצרות על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם
לזכרון לפני אלהיכם אני יהוה אלהיכם:

ויהוה יפצו איביך ויגשו משנאיך מפניך: ובנהו יאמר שובה לי
יהוה רבבות אלפי ישראל:

ויהוה יהיה אל-מלשה אספה-לי שבעים איש מבקני ישראל
אשר ידעת ביהם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל-אהל
מועד והתיבבו שם עמו: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתני
מן הרוח אשר עליך ושמותי עליהם ונשאו אתך במשא
העם ולא-תשא אתה לבדך: ואל-העם תאמר התקדשו
למחר ואכלתם בשר כי בכתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו
בשר כייטוב לנו במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם:

Handwritten notes and signatures at the bottom right of the page.

ויראני את-יהושע הכהן הגדול עמד
לפני מלאך יהוה והשטן עמד על-ימינו לשטנו: ויאמר יהוה
אל-השטן יגער יהוה בך השטן ויגער יהוה בך הבחור
בירושלם הלוא זה אוד מלך מאש: ויהושע היה לבש
בגדים צואים ועמד לפני המלאך: ויען ויאמר אל-העמדים
לפניו לאמר הסירו הבגדים הצואים מעליו ויאמר אליו
ראו העברתי מעליך ענך והלבש אתך מחלצות: ויאמר
שימו צנף טהור על-ראשו ושימו הצנף הטהור על-ראשו
וילבשהו בגדים ומלאך יהוה עמד: ויעד מלאך יהוה ביהושע
לאמר: כה-אמר יהוה צבאות אס-בדרכי תלך ואם את-

משמרתני תשמרו וגם-אתה תרין את-ביתי וגם תשמרו את-
חצרי ונתתו לך מהלכים בין העמדים האלה: שמע-נא
ויהושע וכהן הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך כיהאנשי
מופת המה פי-הנני מביא את-עבדי צמח: כי הנה האבן
אשר נתתו לפני יהושע על-אבן אחת שבעה עינים הנני
מפתח פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את-עין הארץ ההיא
ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש לדעהו
אל-פתחת גפן ואל-תחת תאנה: וישב המלאך כ
הדבר כי ויערני באיש אשר-יעוד משנתו: ויאמר אלי מה
אתה ראה ויאמר ראיתי והנה מנורת זהב בלה וגלה על-
ראשה ושבעה נהייה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות
אשר על-ראשה: ושנים זינים עליה אחד מימין הגלה ואחד
על-שמאלה: ואען ואמר אל-המלאך הדבר כי לאמר מה-
אלה אדני: ויען המלאך הדבר כי ויאמר אלי הלוא ידעת
מח-המה אלה ואמר לא אדני: ויען ויאמר אלי לאמר
זה דבר-יהוה אל-הרובכל לאמר לא בנול ולא בכח פי
אם-יבדותי אמר יהוה צבאות: מי אתה הר-הגדול לפני
והרובכל למישוד והוציא את-האבן הראשה תשאלות תן ו תן
לה: ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: ודי ורובכל
יסוד הבית הזה וידיו תבצענה וידעת פי-יהוה צבאות שלחני
אליכם: כי מי בן ליום קטנות ושמוחו וראו את-האבן הבדיל
בין ורובכל שבעה-אלה עיני יהוה המה מוטטים בכל-
הארץ: ואען ואמר אליו מה-שני היותים האלה על-ימין
המנורה ועל-שמאלה:

א) התקדשו. הסלקו וספדו יחד כמו לקושש קש
(שמות ה): וקדשו. מעשיכם השו מעשיכם לדעם
קונכם, ורו"ל דרשו קשט ענמך וסמ"כ קשט
אחרים עשו שניהם לשון היקש אדם המשוה עלמו
ומישר דרכו:

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ-ישראל ובישראל. בפרק שהתחלת
חזית האומה תתעורר לבא. השלוח הגשמיים שתבא חלק מהאומה, אשר ידמו
שכבר באו למטרתם כולה. תקטין את הנשמה. ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם
חסד. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחול. וממילא ירד הרוח וישקע. עד
אשר יבא סער ויהפך מהפכה. ויראה או בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים.
באר ד' ובחירתו. בחשק אזורה הרוחנית. שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל
העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו. היא הנטיה לצד החמריות. שמורכת
להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות. שנאספו
לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות חמרית. וזאת הנטיה
שנתנו תדרך בועם והחולל סופות. והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם
כדלו ע"י מסבוכים.

תרא אשקלון ותירא
ועזה ותחיל מאד ועקרון פיהו ביש מבטח ואבד מלך מעזה
ואשקלון לא תשב: וישב ממזר באשדוד והכרתי גאון
פלשתים: והסרתי דמיו מפיו ושקציו מפיו שניו ונשאר גם-
הוא לאלהינו והיה כאלף ביהודה ועקרון פיבוס: ותגיתי
לביתי מצבה מעבד ומשב ולא-יעבר עליהם עוד נגש כי
עתה ראיתי בעיני:
גילי מאד בת-ציון הריעני
בת ירושלם הנה מלך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורכב
על-חמור ועל-עיר בן-אתנות:

אמר ר'
חידקא (השקמוני היה לי חבר מתלמידי ר' עקיבא
ואמר ידע משה שאין טמא אוכל את הפסח
על מה נחלקו אם יורק הדם עליהם אם לאו. ראוי
היתה פרשת טמאים ה) שתאמר (על ידיהם לכר)
שמגלגלים זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב
אמר ר'
א) וכי תבאו מלחמה בארצכם. (בין שאתם
יוצאים עליהם ובין שהם יוצאים עליכם
במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר. אתה אומר
במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר או בכל
המלחמות שבתורה) ת"ל ונושעתם מאויביכם.
אמרת צא וראה איוו היא מלחמה שישראל נושעים
בה ואין אחריה שעבוד אין אתה מוצא אלא
מלחמת גוג ומגוג

א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחי כל אדם
שיש בו גסות הרוח כאילו עובד כוכבים כתי' הכא תועבת ה' כל גבה
לב וכתיב התם יולא תביא תועבה אל ביתך ורבי יוחנן רדיה אמר יכאילו
כפר בעיקר שנאמר יורם לבכר ושכחת את ה' אלהיך וגו' ר' חמא בר חנינא
אמר כאילו בא על כל העריות כתי' הכא תועבת ה' כל גבה לב וכתי' התם יכ
את כל התועבות האל וגו' עולא אמר כאילו בנה כמה שנאמר יחדלו לכם
מן האדם אשר עזמה באפו כי כמה נחשב הוא אל תיקרי כמה אלא כמה

מינעו. וכלשון התקדש על כל הני הנוכח וגו' וכבר
צילתו להן י' ליה וכל' דלויב לא משמע אלא
בלב וליט סתמל רע בדבים והייט דמתיב בספרי
במלחמת גוג ומגוג ה"ל או כלל המלחמות ת"ל
ונושעתם מאויביכם. אמרם לא וכלא חזיט מלחמה
שאין אחרים שעבוד י' אהיה מולא אלא מלחמת גוג
ומגוג שנאמר ויאל ה' ונלחם בגוים הסם מה כחבי
אחיו ויהי ה' למך על כל הארץ. ולא שהכרייית
מפרש גוף המנוח במלחמת גוג ומגוג. אלא שהכפחה
סהכמית הכתוב בצבור. והיה קשה לנו שהרי אנו
רוחיים ל"פ שאין ספלה ומתננות מושיל. ועון
הדור גורם. וז"ל ה"ך כחבי בכרוב ונושעתם
ע"ז מתיב דמחללה לא כלם הכפעתה אלא במלחמת
גוג ומגוג שהרי כחבי ונושעתם מאויביכם ולא
מאוריכם. אלא שאין הכפחה זאלא כחוסן שהסיב
ישועה בס מאויב סבל. וזה ח"ל אלא במלחמת גוג'
שא זכירו כל העולם גדולת ישראל ויקבל את ה'
לחי ישראל למך:

מדי דבריו לא אוכל להחאפק מלדבר נגדה נא כל עמי: העור לא תראו אצבע
אלהים בכל אשר קרה לנו? הן זה קרוב לעשר שנים אשר השקנו ה' כום הרעלה
ברוב מרינות אירופא ויקומו עלינו בני בלי שם (אנוטיעמיטיים) ברדיפות ועלילות
שונות, ויש אשר הרענו לנו הרבה בפועל. והנה בעת אשר כסה חשך ארץ וערפל
לאומים כפתע בא לנו אור המאיר ממערב והאיר פמורת צדק, וקול קורא ואומר:
שובו בנים לבבולכם, השליכו אלילי כספכם ואלילי והכנס וכואו חסו בצלי בארץ
אבותיכם, אחוז איש איש אתו ומרששתו ועררו בלא לב ולב, כי כל טוב הארץ
לעניים!

איני צורך אלא עשרה חסידים, שאזוריקש למותניהם ועלי כרוב
לראשיהם המוכנים לעלות על הגנות ולקרוא בפני עם וצדה: "ה' הוא
האלוקים". המעטים הללו, משוחררים מכל שעבוד לחיי היומיום הקטנים
עשויים להחיש את הגאולה.

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page.